

בעניין:

1. _____ עזבה

ת.ז. _____, אזרחית ישראלית

2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.

ע"י ב"כ עוה"ד סיגי בן-ארי (מ.ר. 37566) עביר ג'ובראן (מ.ר. 44346)

ו/או יוסי וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או עידו בלום (מ.ר. 44538)

ו/או יותם בן הלל (מ.ר. 35418) ו/או חוה מטרס-עירון

(מ.ר. 35174)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200

טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרות

- נ ג ד -

1. אלוף פיקוד הדרום

2. שר הביטחון

3. מדינת ישראל

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים והמורה להם ליתן טעם כדלקמן:

א. מדוע לא יאפשרו את יציאתה של העותרת מישראל אל רצועת עזה, כדי לבקר את בעלה, אותו לא ראתה למעלה משנה וחצי.

ב. מדוע לא יפרטו מהם הטעמים הביטחוניים שבגינם סורבה בקשת העותרת לצאת מישראל לצורך ביקור בעלה ברצועה עזה, ויאפשרו לה להתייחס לטענותיו.

בקשה לדיון דחוף

בית המשפט מתבקש לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה, נוכח הנתק הכפוי המתמשך בין בני הזוג.

העותרת, אזרחית ישראלית, הנשואה לפלסטיני המתגורר ברצועת עזה, נהגה לבקרו מכוח היתרי שהייה מתחדשים, זאת בהתאם לנוהל מיוחד אשר מכונה על ידי המשיבים "נוהל משפחות חצויות".

העותרת יצאה ביום 29.12.2006 מהרצועה ומאז לא עלה בידה לראות את בעלה.

התשתית העובדתית

הצדדים

1. העותרת 1, אזרחית ישראלית, ילידת 1959, תושבת הכפר קלנסווה, נשואה למר חדר עטאללה קחמאן עדלי (ת.ז. 926315748), תושב הרשות הפלסטינית המתגורר ברצועת עזה.
2. העותרת 2 (להלן: **המוקד** או **המוקד להגנת הפרט**) היא עמותה רשומה שמושבה בירושלים, ששמה לה למטרה להגן על זכויות הפלסטינים בשטחים הכבושים.
3. המשיב 1 (להלן: **המשיב**), אלוף פיקוד הדרום, מוסמך לאשר כניסת ישראלים לשטחי רצועת עזה בכפוף להנחיות הביטחוניות של המשיב 2. בעבר החזיק בסמכות זו בהיותו הגורם הצבאי שפיקד מטעם ישראל על רצועת עזה, ובהתאם לצו צבאי שקבע כי שטחי הרשות הפלסטינית ברצועת עזה הם שטח צבאי סגור. כיום הוא מחזיק באותה סמכות בהתאם לפרשנותו לסעיף 24 לחוק ליישום תוכנית ההתנתקות, התשס"ה-2005.
4. המשיב 2, שר הביטחון, הינו הגורם המוסמך לקביעת ההנחיות הביטחוניות, בכפוף למשפט החוקתי והמינהלי הישראליים ובאיזון עם משפט זכויות האדם.

הקפאת הליכי איחוד משפחות ונוהל "משפחות חצויות"

1. בני זוג ישראלים הנשואים לפלסטינים המתגוררים בעזה, אינם יכולים לפתוח בהליך של איחוד משפחות בישראל, עם בני זוגם, וזאת בשל חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 והחלטה מס' 3598 של הממשלה מיום 15.6.2008.
2. האופציה היחידה שנתרה בפני אותם זוגות הינה שבן הזוג הישראלי יחלק את חייו בין ישראל לבין רצועת עזה, שכן בן הזוג הפלסטיני המתגורר בעזה אינו מורשה להיכנס לישראל. יש לציין כי קיומה של אפשרות זו עמד בבסיס טענתה של המדינה בפני בית המשפט, במסגרת העתירה בעניין חוקיותו של חוק האזרחות והכניסה לישראל. לגרסת המדינה, החוק האמור מידתי וחוקתי, שכן אינו "מאייץ" את הזכות לחיי משפחה באופן מוחלט, אלא מגביל אותה בלבד, כפי שיפורט בהמשך.
3. על אזרחי ישראל ותושביה, הנשואים לבני זוג מרצועת עזה, חל נוהל שנהוג לכנותו נוהל "משפחות חצויות". נוהל זה גובש באמצען של שנות התשעים, ולפיו בני זוג ממשפחות חצויות יכולים לשהות ברצועת עזה בכפוף לקבלת היתרי כניסה מתחדשים.
4. על הרציונל שמאחורי קיומו של הנוהל רב השנים ניתן ללמוד ממכתב יועמ"ש עזה למוקד להגנת הפרט מיום 9.11.04:

הרצון להגן על התא המשפחתי וטובת הילדים ולקיים חיי משפחה תקינים ככל האפשר עומד לנגד עיני רשויות צה"ל באזור. היותו של אחד מבני הזוג תושב ישראל, בעוד בן הזוג השני הינו תושב הרשות

הפלסטינית, בוודאי שאיננה מקלה על קיום חיי משפחה תקינים, קל וחומר כאשר מעורבים ילדים במציאות זו.
לאור המודעות לקושי האמור לעיל, גובשו נהלי עבודה העוסקים במשפחות חצויות.

העתק המכתב מיום 9.11.04 מצורף ומסומן ע/1.

5. המשיב התחייב במסגרת בג"ץ 10043/03 אבגיאן נ' מפקד כוחות צה"ל ברצועת עזה, כי:

נוכח הרצון להתחשב, במידת האפשר, בצרכיהם של תושבי הרשות הפלסטינית, כמו ברצונם של אזרחי ותושבי ישראל לבקר את קרוביהם המתגוררים באזח"ע, מאפשר המשיב, אף בתקופת העימות המזוין, ובהעדר מניעה ביטחונית פרטנית, כניסתם לאזח"ע של קרובי משפחה מדרגה ראשונה המבקשים לבקר באזח"ע בשל קיומו של צורך הומניטרי חריג (חתונה, אירוסין, מחלה קשה, הלוויה וכיו"ב).
כן מותרת, בהעדר מניעה פרטנית, כניסתם לאזח"ע של ישראלים הנשואים לאדם המתגורר באזח"ע.

העתק מתגובת המשיב בבג"ץ 10043/03 מיום 27.8.04 מצורף ומסומן ע/2.

6. הסדרים אלו המשיכו להתקיים גם לאחר ביצוע תוכנית "ההתנתקות", כאשר המשיב מחזיק בסמכות להתיר כניסת ישראלים לרצועת עזה, בהתאם לפרשנותו לסעיף 24 לחוק ליישום תוכנית ההתנתקות, התשס"ה-2005.

7. בעקבות האירועים שהתרחשו ברצועת עזה בחודש יוני 2006, סגרו המשיבים כמעט לחלוטין את המעברים לרצועת עזה, ובהם מחסום ארז, המשמש לכניסת ישראלים לרצועה.

ביטוי למצב הקשה ולמדיניות סגירת המעברים במהלך חודש יוני ניתן למצוא, למשל, בפסק הדין שניתן ביום 28.6.07, בבג"צ 5429/07 רופאים לזכויות אדם נ' שר הביטחון (לא פורסם).

8. בחלוף הזמן, שבו המשיבים ופתחו את מחסום ארז למעבר. אף על פי שבשלב הראשון התאפשר ככלל המעבר באופן מצומצם ביותר (מקרים רפואיים, זרים שנלכדו ברצועה וכד'), אפשרו המשיבים כבר מהרגע הראשון את מעברם של בני-זוג ממשפחות חצויות, לרבות כניסה ויציאה של בני זוג ממשפחות חצויות וחידוש היתרי שהייתם ברצועה.

9. על פי ניסיון המוקד להגנת הפרט, הסירוב הביטחוני נובע לרוב ממניעה ביטחונית עקיפה, שאינה נוגעת ישירות לאחד מבני הזוג. מניעת היציאה מישראל לעזה אינה כרוכה בהליך שימוע או הליך מינהלי אחר, היא אינה קצובה בזמן ומשמעה פגיעה מוחלטת בזכות לחיי משפחה ולכבוד.

ביקורי העותרת ברצועה ומיצוי ההליכים

5. העותרת נישאה לבעלה, פלסטיני המתגורר ברצועת עזה, בשנת 1999. בני הזוג חיו ביחד בקלנסווה עד שנת 2004.
6. מאז שנת 2004 נהגה העותרת לבקר אצל בעלה בעזה לעיתים קרובות, באמצעות היתרים שהונפקו עבורה בהתאם ל"נוהל משפחות חצויות".
7. ביקורה האחרון של העותרת ברצועה התקיים בחודש דצמבר 2006.
8. בשל טיפול בבעיות רפואיות (פריצת דיסק בגבה), לא ביקשה העותרת במשך חצי שנה להיכנס לרצועה.
9. משהוקל לה, פנתה בחודש יוני 2007 למשרד ישראלים שבמת"ק עזה, בבקשה לאפשר לה לבקר אצל בעלה ברצועה. למרות פניות חוזרות ונשנות, לא קיבלה כל מענה לבקשתה.
10. ביום 17.2.2008 פנתה העותרת, באמצעות המוקד להגנת הפרט, אל משרד ישראלים שבמת"ק עזה, וביקשה לתאם את כניסתה לרצועה.
העתק מהמכתב מצורף ומסומן ע/3.
11. ביום 11.6.2008, לאחר כארבעה חודשי אי מענה, התקבל מענה ממת"ק עזה, לפיו הוחלט כי "לא תותר יציאה מישראל עקב מניעה ביטחונית".
העתק מהמכתב מיום 11.6.2008 מצורף ומסומן ע/4.

הטיעון המשפטי

הזכות לחופש התנועה

12. הזכות לחופש התנועה היא הביטוי המרכזי לאוטונומיה של האדם, לבחירתו החופשית ולמימוש יכולותיו וזכויותיו. הזכות לחופש תנועה נמנית עם הנורמות של המשפט הבינלאומי המנהגי.

וראו:

- סע' 6 (א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו;
 בג"ץ 6358/05 ואנונו נ' אלון פיקוד העורף, תק-על 2006(1) 320, פסקה 10;
 בג"ץ 1890/03 עיריית בית לחם ואח' נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(1) 1114, פסקה 15;
 בג"ץ 3914/92 לב נ' בית הדין הרבני האיזורי, תק-על 94(1) 1139, 1147.

13. הזכות לחופש התנועה היא המנוע שמניע את מארג זכויותיו של האדם, המנוע שמאפשר לאדם לממש את האוטונומיה שלו, את בחירותיו. כאשר מגבילים את חופש התנועה נפגע

אותו "מנוע" וכתוצאה מכך חלק מהאפשרויות והזכויות של האדם חדלות מלהתקיים. כבודו כאדם נפגע. מכאן החשיבות הרבה המיוחסת לזכות לחופש התנועה.

14. המשיבים פוגעים פגיעה קשה בחופש התנועה של העותרת, בכך שהם מונעים ממנה להיכנס לרצועת עזה ולפגוש את בעלה. הפגיעה בחופש התנועה משמעה בענייננו פגיעה אנושה בחיי המשפחה של העותרת.

15. פסיקת בית-המשפט העליון הדגישה כי גם כאשר קיימת **מניעה ביטחונית כנגד אדם מסוים**, והכוונה למניעה אישית שקשורה אליו באופן ספציפי ולא לקרוביו, עדיין על הרשות המוסמכת לקיים את נוסחת האיזון בין הפגיעה בזכויות הפרט לבין שיקולי הביטחון, והחשש צריך להיות "חשש כן ורציני" מפני פגיעה בביטחון כתנאי ראשוני ובסיסי להצדקת הפגיעות בזכויות הפרט, על כל השלכות שנובעות מאותן פגיעות:

בחינת מידת הלגיטימיות שבפגיעה בזכות החוקתית נסב על מידתיות הפגיעה, ועל השאלה האם הפגיעה אינה עולה על הנדרש. בנסיבות של התנגשות בין זכות התנועה של הפרט לבין ביטחון הציבור, מימד הבחינה הראשון נסב על השאלה האם, מלכתחילה, מדובר בסיכון ביטחוני בעל אופי המצדיק הגבלת חופש כלשהי; שהרי לא כל חשש ביטחוני, יהא אשר יהא, יצדיק פגיעה בזכות חוקתית של הפרט. בענין זה השתרשה נוסחת איזון הנשענת על קיומו של "חשש כן ורציני" לפגיעה בביטחון כתנאי ראשוני ללגיטימיות של פגיעה בזכות הפרט.

...

בבחינת מידתיות הפגיעה בזכות הפרט יש לייחס משקל, בראש וראשונה, לעוצמתם היחסית של הערכים המתחרים, ולמשקלם היחסי זה מול זה. נוסחת האיזון ודרך מימושה מושפעת מטיבם של הערכים המתחרים (פרשות דיין, שם, עמ' 475; דאהר, עמ' 708; עירית בית לחם, שם, פסקה 16). (בג"צ 6358/05 מרדכי ואנונו נ' אלוף פיקוד העורף יאיר נווה ואח', תק-על(1)2006, 320, 326).

16. המשיבים לא שקלו בצורה נכונה, ככל הנראה, את כלל השיקולים הרלוונטיים, במיוחד לאור החקיקה הישראלית בעניין איחוד משפחות, שאינה משאירה חלופות או אפשרויות אחרות לשם ריכוך הפגיעה בזכותה של העותרת ובעלה חיי משפחה ולכבוד.

פגיעה מוחלטת בזכות לחיי משפחה: מניעת המפגש בין העותרת ובעלה נוכח החקיקה הישראלית

17. הזכות לחיי משפחה, היא זכות מוכרת במשפט הישראלי ובמשפט הבינלאומי. כנגד זכות זו מוטלת על המשיב החובה לכבד את התא המשפחתי.

18. תקנה 46 לתקנות האג, המהווה דין ביני"ל מנהגי, קובעת:

יש לכבד את כבוד המשפחה וזכויותיה, חיי אדם, רכוש פרטי, וכן את אמונות-הדת ומנהגי הפולחן.

וכבר נפסק כי:

ישראל מחוייבת להגנה על התא המשפחתי מכוחן של אמנות בינלאומיות. (בג"צ 3648/97 סטמקה ואח' נ' שר הפנים פ"ד נג(2) 728, 787).

ר' עוד: סעיף 10 לאמנה בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, 1966; סעיפים 17 ו-23 לאמנה בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, 1966; סעיף 12 וסעיף 16(3) להכרזה האוניברסלית בדבר זכויות האדם, 1948; סעיף 12 לאמנה האירופית בדבר זכויות האדם; סעיף 27 לאמנת גינבה הרביעית.

19. בית המשפט העליון חזר והדגיש את חשיבותה הרבה של הזכות לחיי משפחה בפסקי דין רבים, ובמיוחד בפסק הדין אשר ניתן בעניין עדאלה (בג"צ 7052/03 עדאלה ואח' נ' שר הפנים, תק-על 2006(2), 1754).

כך, למשל, כותב הנשיא ברק, בסעיף 25 לפסק דינו:

חובתנו הראשונית והבסיסית לקיים, לטפח ולשמור על התא החברתי היסודי והקדום ביותר בתולדות האדם, שהיה, הווה ויהיה היסוד המשמר ומבטיח את קיומה של החברה האנושית - הלוא היא המשפחה הטבעית.

...

הקשר המשפחתי... מונח ביסוד המשפט הישראלי. למשפחה תפקיד חיוני ומרכזי בחייו של היחיד ובחייה של החברה. הקשרים המשפחתיים, עליהם מגן המשפט ואותם הוא מבקש לפתח, הם מהחזקים ומהמשמעותיים ביותר בחייו של אדם.

ובנוגע לקשר בין בני זוג נכתב כדלקמן:

מטבעו של האדם, מטבע בריאתו ממש, לחפש לו את זוגו או את זוגתו, עמם יחיה את חייו, עמם יקים את משפחתו. כך מזה עידן ועידנים וכך גם בימינו אנו, חרף שינויים רבים אשר באו על דרכי האדם ועל משפחתו. גם פעם וגם היום נאמר, כי "לא טוב היות האדם לבדו" (בראשית ב', י"ח) ונכיר ברצונו העז של האדם למצוא "עזר כנגדו", אשר גורלם ייקשר יחדיו.

בחיפוש אחר בן-זוגו, בחייו המשותפים עמו, ביצירת משפחתם, מגשים האדם את עצמו, יוצר את זהותו, בונה מפלט ומגן מפני העולם. נדמה שדווקא בעולמנו הסוער והמורכב, מעטות הן הבחירות, אשר בהן מגשים האדם את רצונו החופשי, כמו בחירתו באדם עמו יחלוק את חייו (שם, סעיפים 1-3 לפסק דינו של השופט גובראן).

20. נוכח החלטת הממשלה 1813 וחקיקת חוק הכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003, נקבעה מדיניות חדשה, לפיה נשללה זכותם של בני הזוג הישראלים הנשואים לפלסטינים תושבי השטחים, לאיחוד משפחות בישראל.

21. יחד עם זאת, וכפי שהובהר על ידי הנשיא (בדימוס) ברק, אין בחוק האזרחות כדי לפגוע בחופש הבחירה של בן הזוג הישראלי להינשא לפלסטיני תושב השטחים וכי קיימת עדיין האפשרות שבן הזוג הישראלי יוכל להיפגש עם בן זוגו בשטחים. וכדבריו:

כבוד האדם כזכות חוקתית משתרעת על זכותו של ישראלי להקים תא משפחתי ולממשו בישראל. האם חוק האזרחות והכניסה לישראל פוגע בזכות זו? בוודאי שחוק האזרחות והכניסה לישראל אינו מונע מבן זוג ישראלי להינשא לבן זוגו מהאזור. החופש להינשא נשמר. זאת ועוד: לרוב אין מונעים מבן הזוג הישראלי לעבור לאזור ("כל אדם חפשי לצאת מישראל": סעיף 6(א) לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו). בכך הוא רשאי, כמובן, לממש את זכותו לקיום התא המשפחתי מחוץ לישראל. אני מניח - בלא שנמסרו לנו לעניין זה כל פרטים - כי במרבית המקרים יקבל בן הזוג הישראלי היתר מהמפקד הצבאי להיכנס לאזור. אשר לרשויות הפלסטיניות, לא נמסר לנו כי הן מערימות קשיים בעניין זה. נמצא, כי השאלה העיקרית הניצבת בפנינו היא שאלת המימוש של חיי התא המשפחתי בישראל (שם, תק-על 2006(2), 1754 עמ' 1778).

22. כדברי כבוד השופט ברק, זכותו של בן הזוג הישראלי לבקר או לחיות יחד עם בן הזוג הפלסטיני בשטחים, נובעת מסעיף 6(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, היינו מזכותו לצאת את ישראל. לפיכך, הגבלת זכות זו חייבת להיות בהתבסס על מידע ישיר נגד בן הזוג הישראלי.

23. אם כך, הדרך היחידה העומדת כיום לבני זוג, שאחד מהם מחזיק בתעודת זהות ישראלית והאחר הינו תושב הרשות הפלסטינית המתגורר ברצועה, הינה להתראות עם בן הזוג ברצועה. מניעת כניסתה של העותרת לרצועה, הינה המסמר האחרון בארון הקבורה של הזכות לחיי משפחה בין העותרת לבעלה. כיום אין בפני העותרת ובעלה כל דרך לקיים את זכותם לחיי משפחה - הבעל אינו יכול להיכנס לישראל ואילו העותרת מנועה מלהיכנס לרצועה. כך, הפגיעה בתא המשפחתי הינה מוחלטת.

24. נראה כי המשיבים לא בחנו בהחלטתם את עומק הפגיעה בזכותם של העותרת ובעלה לחיי משפחה, פגיעה שאינה מידתית ואינה מוגבלת בזמן.

הפרת עקרונות המשפט המינהלי: חובת ההנמקה וזכות השימוע

25. הפעלת סמכות המפקד הצבאי באזור חייבת לקיים גם את עקרונות המשפט המינהלי הישראלי, שעניינם שימוש בסמכות שלטונית של עובד ציבור ובכלל זאת חובת ההנמקה (בג"צ 2056/04 מועצת הכפר בית סוריק ואחרים נגד ממשלת ישראל ואח', תק-על 2004 (2) 3035, עמ' 3044, פס' 23 ואילך; בג"צ 3278/02 המוקד להגנת הפרט נגד מפקד כוחות צה"ל בגדמ"ע, פ"ד נו(1) 386, פס' 23; בג"צ 392/82 ג'מעת אסכאן אלמעלמון אלמעלמון נגד מפקד כוחות צה"ל באיו"ש, פ"ד לז(4) 785, עמ' 792-793; י. זמיר, הסמכות המנהלית, הוצאת נבו, ירושלים, 1996, כרך ב', 897-898).

26. הנמקת החלטה משפרת את איכות ההחלטה, היא מאפשרת את בחינת ההחלטה על ידי גוף מבקר, היא מבטיחה אחידות ומונעת שרירות והיא חלק ממערכת יחסים תקינה שצריכה להתקיים בין המשיב לתושבי השטחים. בשל חשיבותה, עוגנה חובת ההנמקה של ההחלטה המינהלית בחוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות) תשי"ט-1959 (להלן: **חוק ההנמקות**). ואולם, גם מקום שחוק ההנמקות אינו חל בו, חובת ההנמקה חלה על הרשות, כעקרון הלכתי וכחלק מכללי הצדק הטבעי. כאשר החלטה לא נומקה, מטיל הפגם על הרשות את הנטל לבוא ולהסביר את ההחלטה ולהוכיח כי ההחלטה תקינה. (בש"פ 3810/00 גרוסמן נגד מדינת ישראל, תק-על 2000(2) 1478, פס' 4-5; י. זמיר, הסמכות המנהלית, הוצאת נבו, ירושלים, 1996, כרך ב', 897-898, 905).

27. על פי תשובת המשיב לעותרת, הסירוב להתיר לה לצאת את ישראל ולבקר את בעלה המתגורר ברצועת עזה הינו "עקב מניעה בטחוניית". בתשובה זו אין בכדי לענות על הרציונלים העומדים בבסיסה של חובת ההנמקה המינהלית, ובכלל זאת יכולתו של אדם שנפגע מהחלטה מינהלית לשקול אם ההחלטה עומדת במבחן הדין ואם יש יסוד וטעם להעמיד אותה לביקורת שיפוטית (י. זמיר, שם).

28. במצב דברים זה, נפגעה יכולתה של העותרת להבין, לבקר ולהתמודד עם החלטתו של המשיב וזו נראית, על פניה, שרירותית ובלתי סבירה.

29. בנוסף לכך, לעותרת לא ניתנה זכות להשמיע את דבריה ולהתייחס לאותה מניעה ביטחונית. זאת, תוך הפרת זכות הטיעון או השימוע העומדת לכל מי שעלול להיפגע כתוצאה מהחלטת רשות מינהלית.

זכות יסוד של האדם בישראל היא, כי רשות ציבורית, הפוגעת במעמדו של אדם, לא תעשה כן, בטרם תעניק לאותו אדם את ההזדמנות להשמיע את דעתו. לעניין זכות יסוד זו, אין נפקא מינה, אם הרשות הציבורית פועלת מכוח חיקוק או מכוח הנחיה פנימית או מכוח הסכם. אין גם כל חשיבות לשאלה, אם הסמכות המופעלת היא שיפוטית, כעין שיפוטית או מינהלית, ואם שיקול הדעת, הניתן לאותה רשות, הוא רחב או צר. בכל מקרה, בו רשות ציבורית מבקשת לשנות את מעמדו של אדם, עליה לפעול כלפיו בהגינות, וחובה זו מטילה על הרשות את החובה להעניק

לאותו אדם את ההזדמנות להשמיע את דעתו. (בג"צ 654/78, **ריבה גינגולד נ' בית הדין הארצי לעבודה ואח'**, פ"ד לה(2) 649, עמ' 654-655).

30. כך, לעותרת אין בדל של מידע באשר לסיבת המניעה הביטחונית, היא אינה יכולה להתייחס אליה והיא אינה יודעת מתי תוכל, אם בכלל, לראות את בעלה ומה יעלה בגורל נישואיה.

31. **לסיכום**, המשיבים פוגעים באופן אנוש בזכויות היסוד של העותרת. הם אינם עומדים במבחן המידתיות במיוחד נוכח החקיקה הישראלית בנוגע לאיחוד משפחות. הם נוקטים באמצעי פוגעני ביותר לתקופה בלתי מוגבלת, ללא הנמקה וללא מתן זכות שימוע.

לאור האמור, מתבקש בית המשפט להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת המשיבים לעשותו למוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט לפסוק לטובת העותרים הוצאות ושכ"ט עו"ד.

סיגי בן ארי, עו"ד

ב"כ העותרות

17 ביולי, 2008

[ת.ש. 54197]